

РЕШЕНИЕ

№ 112

гр. Благоевград, 10.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надя Узунова

при участието на секретаря Мирела Гълъбова
като разгледа докладваното от Надя Узунова Търговско дело №
20221200900224 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявен иск от „Г.“, ООД, ЕИК **** против „Г.“, ЕООД, с ЕИК **** за заплащане на сумата от 82 380,86 лв., представляваща стойността на доставени материали, съгласно неформален договор за търговска продажба от 26.3.2021 г. с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ, като в случай, че се счете, че не е налице валидно облигационно правоотношение, то стойността на предадената стока се претендира при условията на евентуалност като сума, с която ответникът се е обогатил, с правно основание чл. 59 от ЗЗД

Ищецът сочи, че е извършил по сключен на 26.3.2021 г. с ответника неформален договор за търговска продажба, доставка на същата дата по поръчка на ответното дружество на следните материали: гранит, стъпала по спецификация, термо лющен гранит, профил на фриз, травертин, травертин 1, травертин плочи и турски варовик. Посочил е общото доставено количество и единичната цена на всеки един от материалите като общата стойност на доставката възлиза на 68 650 лв. без ДДС, а с ДДС на 82 380 лв. Соци се, че за доставянето е разписана стокова разписка от управителите на двете дружества като стоката е предадена лично на управителя на дружеството ответник, който лично я е претеглил, не е имал възражения по количеството и качеството ѝ. Съгласно предварителна уговорка плащането е следвало да се

извърши след издадена от ищеца проформа фактура Такава е съставил на 29.4.2022 г., изпратена по ел. поща на ответника, като за издаването ѝ е уведомил и лично управителя му в телефонен разговор с него. Плащане обаче няма. Претендира стойността на доставените материали на договорно основание, както и при условията на евентуалност, ако съдът приеме, че помежду им не е налице валидно облигационно отношение, то стойността да му се присъди поради обогатяване на ответника без основание.

Ответното дружество – „Г.“, ЕООД депозира отговор. Оспорва твърденията на ищеца. Сочи, че дори и да е имало предаване на стоката, то волята на страните не е била за покупко-продажба на същите, а да уредят като физически лица участието си в общото им дружество – „Г.“ ООД т.е. в изпълнение на друга договорна воля. Фактура не е издавана, каквото задължение ищецът има по ЗДДС в случай, че е налице продажба. Сочи, че доставка на вещите изброени в проформата фактура и стоковата разписка не е извършвана, тъй като тези стоки не са предадени на ответното дружество. За да се предадат стоките е нужен превоз, какъвто не е извършван. Представените с исковата молба документи са създадени за целите на процеса. За целта се твърди, че съществуващите отношения между управителите и еднолични собственици на капитала на двете дружества, с годините сериозно са се влошили. На 10.12.1994 г. управителите са сключили граждански брак, прекратен по взаимно съгласие с влязло в сила решение № 4405/29.05.2017 г. на БРС по гр.д 566/2017 г. Фактическата им раздяла обаче датира от 2014 г.; Р.Я. често е ставала обект на психическо и физическо насилие, упражнявано от бившия и съпруг – П. Г., който я е обиждал, заплашвал и нападал физически дори и пред колегите ѝ на работното място. За действията му на работното ѝ място е образувано нхчд № 2240/2019 г., по което има осъдителна присъда от 8.2.2022 г. на РС. Затова счита исковете за неоснователни. В случай, че се приеме тяхната основателност прави възражение за прихващане. За целта сочи, че: Р. Я. е била съдружник до изключването ѝ на 27.9.2019 г. в ищцовото дружество, притежаваща 50% от капитала му. Взето е решение, обективизирано в протокол от проведено общо събрание на съдружниците от 1.6.2019 г. за връщане на направените от съдружниците П. Г. и Р.Я. допълнителни парични вноски по см. на чл. 134 ТЗ, като в същото е констатирано наличие на вземания на Г. ООД към дружества, които еднолично се притежават поотделно от двамата съдружника/ П. Г. и Р.

Я./, като те са изразили съгласие за извършване на прихващания на задълженията за връщане на допълнителните парични вноски. Поради извършване на допълнителните парични вноски по време на брака им, те са с характер на Съпругеска имуществена общност на основание чл. 21 ,ал. 1 от СК и при прекратяване на брака всеки от съпрузите се явява носител на правото на вземане срещу дружеството за $\frac{1}{2}$ от допълнителните парични вноски, в случая за сумата от 304 934,31 лв. Към момента на Р.Я. е възстановена сумата от 114 010,51 лв. чрез извършено споразумение за прихващане на насрещни задължения от 5.6.2019 г., подписано между двете дружества в изпълнение на решението на съдружниците на „Г.“, ЕООД от 1.6.2019 г. С договор за цесия от 17.7.2019 г. Р. Я. е прехвърлила на „Г.“, ЕООД вземането си към „Г.“, ООД в размер на 190 923,80 лв., представляващо остатък от вземането за допълнителни парични вноски в общ размер на 304 934,31 лв. С прехвърленото на ответното дружество вземане се прави прихващане с претендираната сума по настоящото дело.

По повод отговора ищецът в срока за ДИМ депозира допълнително становище. В него акцентира, че като продавач черпи правата си от обстоятелството на фактическото предаване на стоката, доколкото в стоковата разписка, подписана и от двете страни по делото е посочено предмета на продажбата и нейната стойност. Останалите факти по отношение спазването на ЗДДС, както и личните отношения между управителите на дружествата, сочи, че са неотносими факти Изразено е становище за неоснователност на възражението за прихващане. Оспорено е съдържанието на писмените документи, приложени към отговора на исковата молба, като твърди, че същите са антидатиране и съставени с цел използването им в настоящото производство. Моли да се открие производство по чл. 183 от ГПК

Депозиран е допълнителен отговор от ответника. В него се поддържа, че стоковата разписка е вторичен документ за вътрешна отчетност и не може да служи като единствено доказателство за доказване на реалната доставка на стоките. Следва да е издадена от ответника складова разписка, а такава не е издавана, тъй като стоката не е получавана, поради което тя не е и заприходявана в склада на „Г.“, ЕООД. Представената фактура № 1100002090/1.12.22 г. е частен документ, неподписан от ответника, поради което не е доказателство за извършени фактически действия по получаване и приемане на стоките респ. за облигационна обвързаност между страните.

Направеното е искане, предвид, че договора за цесия е частен документ, ако не се приеме за достоверна дата на посочената в него за дата на сключването му, то да се приеме, за дата на съставянето му – 1.12.22 г., когато е представен в съда с приложенията към отговора на исковата молба.

От събраните по делото доказателства съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Представя се стокова разписка, в която за изпълнител се сочи ищеца - „Г.“, ООД, а за получател ответното дружество - “Г.“, ЕООД, подписана от управителите на двете дружества – за предал П.Г., а за приел Р.Я. - в която фигурира общо доставеното количество и единична цена на всяка една от стоките - гранит, стъпала по спецификация, термо лющен гранит, профил на фриз, травертин, травертин 1, травертин плочи и турски варовик - като общата стойност на стоката според посочената в стоковата разписка възлиза на 68 653 лв.

За същата стока и стойност ищецът издава и проформа фактура № 659/29.4.2022 г., с начислено ДДС или фактурата е издадена за сумата 82 380 лв.

Стоковата разписка е частен документ, подписан от управителите на двете дружества /ищеца и ответника/, поради което съгл. чл. 180 от ГПК съставлява доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях са направени от подписалите я лица.

Това означава предвид направеното изявление от управителя на ответника, че стоката е получена от „Г.“, ЕООД, тъй като според съдържанието на стоковата разписка, тя е подписана за „получените стоково-материални ценности“.

Доказателства, опровергаващи това изявление на Р. Я., в качеството ѝ на управител на Г.“, ЕООД, от които да се направи категоричен и обоснован извод, че е подписана във връзка с волята на страните да уредят като физически лица участието си в общото им дружество – „Г.“ ООД т.е. в изпълнение на друга воля на подписалите я, съдът счита, че няма, такава не се доказва.

След като управителят на едно дружество се е подписало, че е получило стоки от друго на дадена стойност, то двустранно подписания документ за получени стоки на посочената в него стойност, в случая в графа „плащане“ на

стоковата разписка е посочена сумата 68 653.00“ е достатъчен, за да приеме, че помежду им е сключен договор за продажба на стоките, визириани в документа, които са получени. Стоковата разписка, подписана и от управителите на двете дружетвата съдържа всички съществени условия на една продажба- страни, описание на стоките, цени и че стоките са получени, при съобразяване че не се установява друга цел за подписването й.

Не се спори, че П. Г. и Р. Я. са бивши съпрузи, с влошени взаимоотношения, което обаче не дерогира разпоредбите на ТЗ, предписващ начините на уреждане на отношенията между съдружниците в едно дружество съотв. отношенията им с други дружества, предвид тезата, която ответника лансира за подписаване на стоковата разписка, че е вследствие на волята на управителите на дружествата-страни по делото - да уредят като физически лица участието си в общото им дружество „Г.“ ООД т.е. подписана е в изпълнение на друга тяхна воля.

За изводите си съдът съобрази, че са провеждани общи събрания от дружество „Г.“, в което съдружници са били бившите съпрузи П. Г. и Р. Я. – именно за уреждане на взаимоотношенията им във вр. със съдружието, които решения нямат връзка с процесната стокова разписка.

С представеното от ответника решение на общото събрание на дружество с ограничена отговорност „Г.“, обективизирано в протокол от 1.6.2019 г. е видно е, че съдружниците са взели решение - допълнителните парични вноски от съдружниците – Р.Я. и П. Г., направени на основание чл. 134 ТЗ, представляващи задължение на дружеството към двамата съдружника да подлежат на връщане на собствениците пропорционално на направените вноски.

В представено сключено споразумение от 5.6.2019 г. за прихващане на насрещни задължения между дружествата, който са страни и по настоящото делото, двете дружества са се споразумяли за прихващане на сумата от 114 010, 15 лв., представляваща насрещни вземания на „Г.“, ООД и Р.Я. в качеството й на физическото лице. Изрично в обстоятелствената част на споразумението е отразено, че според протоколи на ОС и счетоводна справка към 31.5.2019 г. на „Г.“, ООД за допълнителни парични вноски, направени на основание чл. 134 от ТЗ те са в размер на 114 010,51 лв., които подлежат на връщане и представляват задължение на „Г.“ ООД към съдружника Р.Я.;

както и в чл.2, ал. 2 от него, че задължението на „Г., ООД за връщане на направени допълнителни парични вноски към Р.Я., се погасява.

От съдържанието на споразумението, според съда не може да се приеме, че допълнителните парични вноски по чл.134 от ТЗ в „Г.“, ООД са направени в размера, отразен като допълнителни резерви в представената от ответника оборотна ведомост от 609 868, 63 лв., половината от които според ответното дружество се дължат на Р.Я., като бивш съдружник в „Г.“, ООД, въз основа на решение на Общото събрание на съдружниците от 1.6.2019 г. /съдържанието на което е цитирано по-горе/.

Размера на допълнителните парични вноски не се установява по несъмнен и категоричен начин от назначената експертиза, в която вещото лице сочи, че може да направи предположение, че по счетоводната сметка 117 отчитащ допълнителните резерви на дружеството са осчетоводявани допълнителни парични вноски направени от съдружниците в дружество „Г.“, ООД.

Следователно не се доказва, доказателствената тежест, за който факт е на ответника, че дължимата на Р. Я. за връщане парична сума от ищеца като внесена от нея допълнителна вноска по чл.134 от ТЗ е в размер на 305 934, 31 лв. След като не се доказва задължение в конкретен размер към Р. Я. от ищеца, то не може да се извърши и прихващане с него от ответното дружество, на което Р. Я. е цедирала вземането. Според чл. 103, ал. 1 от ЗЗД когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяка едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си. В чл. 104, ал. 1 е разписано, че прихващането се извършва чрез изявление на едната страна, отправено до другата.

С оглед изложеното съдът счита, предявения иск по чл. 327, от ТЗ за основателен.

Между страните с подписването на стоковата разписка е сключен договор за търговска продажба, поради което по аргумент от чл. 327, ал. 1 от ТЗ в отсъствие на доказателства за друго уговорено, следва, че цената е следвало да бъде платена при предаване на стоките. Това е сторено, поради което тя се дължи

За уважаването на конкретния размер съдът съобрази, че договорената

сума е 68 650 лв. Не се установи, че с вписаната след подписите на страните отметка, че сумата е без ДДС е със съгласие на двете страни т.е. не се доказва, че в стойността 68 650 лв. не е включено и ДДС на стоките.

Ето защо иска е основателен за визираната в стоковата разписка сума от 68 650 лв. като да предявения размер от 82 380,86 лв. съдът го отхвърля.

От уважаването му следва че иска предявен при условията на евентуалност иск по чл. 59 от ЗЗД не следва да се разглежда, тъй като не се е сбъднало условието за това – отхвърляне на иска, с която се претендира сумата на договорно основание.

С оглед изхода на делото на основание чл. 78, ал. 1 от Пк ГПК „Г.“, ЕООД, дължи на „Г.“, ООД, сумата 9 010,24 лв., представляваща направените разноси по настоящото дело съразмерно уважения размер на иска респ. на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК „Г.“, ООД, ЕИК **** дължи на „Г.“, ЕООД, сумата 1 481,412 лв. представляваща направени разноси по настоящото дело съразмерно отхвърления размер на иска.

Водим от изложеното и на чл. 327, ал. 1 от ТЗ от ЗЗД

РЕШИ:

Осъжда „Г.“, ЕООД, с ЕИК **** да заплати на „Г.“, ООД, ЕИК **** сумата от 68 650 лв. /шестдесет и осем хиляди шестотин и петдесет лева/, представляваща стойността на получени стоки, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба - 04.11.2022 г. до окончателното ѝ заплащане, като отхвърля иска в частта над уважения до предявения размер от 82 380,86 лв. като неоснователен

Осъжда „Г.“, ЕООД, с ЕИК **** да заплати на „Г.“, ООД, ЕИК **** сумата 9 010,24 лв., представляваща направени разноси пред БлОС съразмерно уважения размер на иска

Осъжда „Г.“, ООД, ЕИК **** да заплати на „Г.“, ЕООД, с ЕИК **** сумата 1 481,412 лв представляваща направените разноси пред БлОС съразмерно отхвърления размер на иска.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Благоевград: _____